

eller mishandle sit Tyende eller at begaae nogen af de naevnte Forseelser. Jeg mener derfor, at, naar vi ville stille Huusbonden og Tyendet lige overfor Loven, saa forekommer det mig, at man maa idetmindste vedtage de Endringer, jeg har tilladt mig at stille. Jeg har ikke gjort dem meget indgribende; jeg har forøvrigt taget Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, i Betragtning af, at det der er grundigt behandlet og overveiet af Regjeringen, førend det kom frem der. Jeg har derfor ikke foreslaaet, at denne Paragraph skulde gaae ud for at optage disse Bestemmelser paa et andet Sted; men jeg har kun foreslaaet disse Endringer saa simple, som jeg mener det følger ganske af Forholdenes Natur at de maatte opstilles. Der er flere Gange antydet iafsten her i Salen, at man sku de „slaae alle Endringsforslagene ihjel“ for at sikke Lovens Udkomme; men jeg har haab om, at Thinget maaskee dog kan begynde sig til at gaae ind paa disse, da jeg ikke troer, de ere af en saadan Bessaffenhed, at de kunne forsinke Loven, om den ogsaa skulde gaae tilbage til det andet Thing; jeg mener, vi have saa meget mere Anledning til noie at overveie, førend vi stemme derimod, saasandt som det angaaer en saeregen indgribende Bestemmelse for en Klasse, der ikke kan komme til orde og selv forsvare sin Sag.

J. Pedersen: (Præs. Amts 4de Valgkreds.) Jeg skal meget understøtte det Forslag, som er stillet under Nr. 5, især da de første Endringsforslag bleve forkastede; thi jeg indseer, at det vil være Noget, som vil forlede Tyendet til at være mere frygtagtigt for at gaae i Tjeneste paa $\frac{1}{2}$ Aar, naar saa strenge Regler, som her, ere opstillede i § 15, hvilke det maa frygte, at Huusbonden kan benytte, uden at Tyendet har en tilsvarende Rettighed. Jeg skal derfor anbefale dette Forslag til at blive antaget, saaledes at § 15 kommer til at udgaae.

Justitsministeren: Jeg maa meget fraraade, at Endringsforslaget under Nr. 5 antages. Jeg troer aldeles ikke, at de Bestemmelser, som indeholdes i § 15, kunne siges at være ubillige imod Tyendet. Det er langt fra ikke alle de Omstændigheder, som senere i

Loven opregnes og give Huusbonden Ret til at bortvise et Tyende, som efter § 15 giver ham Ret til at negte at modtage et Tyende. Det er blot de mere fremtrædende Omstændigheder, saadanne nemlig, som gjøre det umuligt at bruge Tyendet, f. Ex. naar Tyendet har opgivet at besidde visse bestemte Færdigheder, som Huusbonden har forlangt, og det da viser sig strax den første Dag, at det ikke kan udrette den Gjerning, hvortil det saaledes særligt maatte være antaget, eller naar Tyendet allerede den første Dag kommer sygt til Huset. Det er allerede en stor Byrde, som vore Love have lagt paa Huusbonden, som forøvrigt i og for sig kan være naturlig nok, at han skal underholde det Tyende, som bliver sygt i hans Tjeneste; men at han skulde modtage et sygt Tyende, om hvilket han ikke kan vide, om det vil blive frisk igjen i den Tid, hvori det skal tjene ham, det forekommer mig ikke alene at være ubilligt, men uretfærdigt imod Huusbonden. Ligeledes kan jeg paa ingen Maade antage, at det kunde være stemmende med Forholdets Natur, at en Huusbonde, som i god Tro havde fæstet et Menneſte uden tilbørligt at have undersøgt hans tidligere Levnet, derved skulde være bunden til et Menneſte, som maaskee ganske nylig havde forladt Straffeanstalten for en grov Forbrydelse, eller dog nylig var bleven straffet, om han end ikke havde været i Straffeanstalten, for en saadan Forbrydelse, som enhver Familiefader maatte være bange for, at han skulde udøve i hans Hus. Dernæst maa jeg gjøre den almindelige Bemærkning, at det, „ikke at modtage“ et Tyende, i Grunden er ganske det Samme, som at bortvise et Tyende strax den første Dag. Naar man altsaa vil, at § 15 skal falde bort, saa maa der nødvendigviis skee saadanne Forandringer i den tilsvarende § 41, at ingen Omstændighed, som var indtraadt, førend Tjenesten begyndte, kunde berettige Huusbonden til at bortvise det allerede i Tjeneste traadte Tyende. Nu har vel den ærede Forslagsstiller, som har meent, at § 15 skulde falde bort, ogsaa stillet nogle Endringer til § 41, hvorved saadanne Omstændigheder, som jeg nylig paapegede, skulde gaae ud af Paragraphen; men det er dog ikke skeet gjen-